

Een zomer zonder jou

Jenny Han

Een zomer zonder jou

Vertaald door Henriëtte Albregts

moon

Lees ook de andere delen in deze serie:
De zomer waarin alles veranderde
Zomer voor altijd

Oorspronkelijke titel *It's not summer without you*

Copyright © 2010 by Jenny Han, published by arrangement with
Folio Literary Management, LLC and Marianne Schönbach Literary
Agency

© Vertaling uit het Engels door: Henriëtte Albrechts en Moon, 2011

Omslagillustratie: Bente van de Wouw

Omslagontwerp: Marieke Oele

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 5885 9

ISBN 978 90 488 1030 7 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

J+S voor altijd

1

2 juli

Het was een warme zomerdag in Cousins Beach. Ik lag met een tijdschrift over mijn gezicht bij het zwembad. Mijn moeder speelde patience op de veranda voor het huis, Susannah was binnen in de keuken aan het rommelen. Ze kwam vast zo naar buiten met een glas ijsthee en een boek dat ik moest lezen. Een romantisch boek.

Conrad en Jeremiah en Steven waren al de hele ochtend aan het surfen. Het had de avond ervoor gestormd. Conrad en Jeremiah kwamen het eerst terug. Ik hoorde ze voordat ik ze zag. Ze liepen de trap op en lachten omdat Steven zijn shorts was kwijtgeraakt in de nasleep van een bijzonder agressieve golf. Conrad liep op me af, tilde het bezwete tijdschrift omhoog en grijnsde. Hij zei: 'Er staan woorden op je wangen.'

Ik keek omhoog naar hem. 'Wat staat er dan?'

Hij ging op zijn hurken naast me zitten en zei: 'Dat weet ik niet. Laat me eens kijken.' Hij boog zich voorover en zoende me, en zijn lippen waren koud en zout van de zee.

Toen zei Jeremiah: 'Hé, niet in het openbaar, alsjeblieft,' maar ik wist dat hij zat te dollen. Hij knipoogde naar me terwijl hij achter Conrad ging staan, hem optilde en in het zwembad smeede.

Jeremiah sprong er ook in en riep: 'Kom er ook in, Belly!'

Natuurlijk sprong ik erachteraan. Het water was prima. Meer dan prima. Zoals altijd was Cousins de enige plek waar ik wilde zijn.

'Hallo? Heb je ook maar één woord gehoord van wat ik zei?'

Ik deed mijn ogen open. Taylor zat met haar vingers in mijn gezicht te knippen. 'Het spijt me,' zei ik. 'Waar had je het over?'

Ik was niet in Cousins. Ik was niet samen met Conrad, en Susannah was dood. Het zou nooit meer hetzelfde zijn als vroeger. Susannah was – hoeveel dagen was het nou geleden? Hoeveel dagen precies? – twee maanden geleden overleden en ik kon het nog steeds niet geloven. Ik kon het mezelf gewoon niet laten geloven. Als iemand van wie je houdt sterft, voelt het onwerkelijk. Het is alsof het iemand anders overkomt. In het leven van iemand anders. Ik ben nooit zo goed geweest met abstracte begrippen. Wat betekent het als iemand echt helemaal voorgoed weg is?

Soms sloot ik mijn ogen en dan zei ik achter elkaar tegen mezelf: het is niet waar, dit gebeurt niet echt. Dit was mijn leven niet. Maar dit was mijn leven; dit was mijn leven nu. Erna.

Ik lag in de achtertuin van Marcy Yoo. De jongens waren in het zwembad aan het klooien en de meisjes lagen op badhanddoeken naast elkaar op een rij. Marcy was een vriendin van mij, maar de anderen, Katie en Evelyn en die meisjes, dat waren meer Taylors vriendinnen.

Het was al eenendertig graden en het was nog maar net twaalf uur geweest. Het beloofde een warme dag te

worden. Ik lag op mijn buik en ik voelde dat mijn zweet een plasje vormde in het holletje van mijn rug. Ik werd een beetje misselijk van de zon. Het was pas de tweede dag in juli en ik kon nu al niet wachten tot de zomer weer voorbij was.

‘Ik zéi: wat trek je aan naar Justins feestje?’ herhaalde Taylor. Ze had onze handdoeken tegen elkaar aan gelegd zodat het leek alsof we samen op één heel grote handdoek lagen.

‘Dat weet ik niet.’ Ik draaide mijn hoofd zodat ik haar kon aankijken.

Ze had minuscule zweetdruppeltjes op haar neus. Taylor zweette altijd eerst op haar neus. Ze zei: ‘Ik doe die nieuwe zonnejurk aan die ik met mama in de outlet heb gekocht.’

Ik sloot mijn ogen weer. Ik had een zonnebril op, dus ze kon toch niet zien of mijn ogen gesloten waren of niet. ‘Welke?’

‘Die met die stipjes en een halternek, weet je wel? Ik heb hem nog geen twee dagen geleden aan je laten zien.’ Taylor zuchtte ongeduldig.

‘O ja,’ zei ik, maar ik kon het me niet herinneren en ik wist dat Taylor het doorhad.

Ik wilde iets zeggen, iets aardigs over de jurk, maar ineens voelde ik iets ijskouds tegen de achterkant van mijn nek geduwd worden. Ik gilde het uit, en daar zat Cory Wheeler naast me op zijn hurken met een druipend blikje cola in zijn hand keihard te lachen.

Ik ging rechtop zitten en keek hem boos aan terwijl ik mijn nek droogwreef. Ik had het zo gehad met vandaag, ik wilde gewoon naar huis. ‘Cory, wat dóé je!’

Hij lachte nog steeds, wat me alleen maar kwader maakte.

Ik zei: 'Jezus, je bent zo kinderachtig.'

'Maar je zag er heel warm uit,' sputterde hij tegen. 'Ik wou je gewoon wat verkoeling brengen.'

Ik gaf geen antwoord, ik hield mijn hand in mijn nek. Mijn kaak was strakgespannen, en ik voelde dat alle meisjes naar me keken. En toen gleed Cory's glimlach langzaam van zijn gezicht en zei hij: 'Het spijt me. Wil je deze cola hebben?'

Ik schudde van nee en hij haalde zijn schouders op en ging weer terug naar het zwembad. Ik keek op en zag Katie en Evelyn duidelijk een wat-is-haar-probleem-gezicht trekken, en ik schaamde me. Boos worden op Cory was zoiets als boos worden op een Duitse herderspup. Het sloeg helemaal nergens op. Ik probeerde Cory's blik te vangen, maar het was te laat, hij keek me niet meer aan.

Zachtjes zei Taylor: 'Het was maar een grapje, Belly.'

Ik ging weer op mijn handdoek liggen, deze keer op mijn rug. Ik ademde diep in en heel langzaam uit. Ik kreeg koppijn van de muziek van Marcy's iPod-deck. Het stond te hard. En eigenlijk had ik wél dorst. Ik had Cory's cola niet moeten afslaan.

Taylor boog zich voorover en duwde mijn zonnebril omhoog zodat ze mijn ogen kon zien. Ze keek me doordringend aan. 'Ben je boos?'

'Nee. Het is hier gewoon te warm.' Met mijn arm veegde ik het zweet van mijn voorhoofd.

'Niet boos zijn. Cory kan er niets aan doen dat hij zich zo aanstelt bij je. Hij is gek op je.'

'Cory is niet gek op me,' zei ik. Maar hij was wel een beetje gek op me, en dat wist ik. Ik wilde alleen dat hij niet gek op me was.

'Hoe dan ook, hij vindt je wel erg leuk. Ik vind nog

steeds dat je hem een kans moet geven. Dan hoef je even niet aan jeweeetwel te denken.'

Ik draaide mijn hoofd weg en ze zei: 'Zal ik vanavond je haar invlechten voor het feestje? Ik kan de voorkant doen en het dan aan de zijkant opspelden, net als de vorige keer.'

'Goed.'

'Wat trek je aan?'

'Weet ik nog niet.'

'Nou, je moet er leuk uitzien want iedereen komt,' zei Taylor. 'Ik kom wel wat eerder naar jou toe, dan kunnen we ons samen aankleden.'

Sinds de eerste klas van de middelbare school had Justin Ettelbrick elk jaar begin juli een gigantisch verjaardagsfeest gegeven. In juli zat ik altijd al lang en breed in Cousins, en voelde ik me kilometers verwijderd van thuis en school en schoolvrienden. Ik had het nooit erg gevonden dat ik het grote feest moest missen, ook niet toen Taylor me vertelde dat zijn ouders dat jaar een suiker-spinnenkraam hadden gehoord, of dat ze om middernacht gigantisch duur vuurwerk boven het meer hadden afge-stoken.

Het was de eerste zomer dat ik er op het feest van Justin bij kon zijn en het was de eerste zomer dat ik niet naar Cousins ging. Dat vond ik erg. Daar rouwde ik om. Ik had altijd gedacht dat ik de rest van mijn leven elke zomer in Cousins zou zijn. Het zomerhuis was de enige plek waar ik wilde zijn. Het was de enige plek waar ik óóit wilde zijn.

'Je komt toch wel?' vroeg Taylor.

'Ja, dat zei ik toch.'

Ze trok haar neus op. 'Weet ik, maar...' Ze onderbrak zichzelf. 'Laat maar zitten.'

Ooit geloofde ik. Ooit dacht ik dat als ik iets maar graag genoeg wilde, echt vurig genoeg wenste, alles goed zou komen, dat het dan zou zijn zoals het moest zijn. Het lot, zoals Susannah zei. Bij elke verjaardagstaart, elke vallende ster, elke verloren wimper, elke munt in een fontein, heel mijn leven lang, had ik maar één wens gehad: Conrad. Ik had gedacht dat het zo zou blijven.

Taylor vond dat ik Conrad moest vergeten, dat ik hem uit mijn hoofd en mijn geheugen moest wissen. Ze zei de hele tijd dingen als: 'Iedereen moet zich over zijn eerste liefdesverdriet heen zetten, dat is een belangrijk ritueel in je ontwikkeling.' Maar Conrad was niet mijn eerste liefde. Hij was niet een of ander ritueel. Hij was zoveel meer. Hij en Jeremiah en Susannah waren mijn familie. De drie zouden voor altijd in mijn geheugen bij elkaar horen, voorgoed verbonden. Je kon de een niet los van de anderen zien.

Als ik Conrad vergat, als ik hem uit mijn hart verdreef, deed alsof hij niet bestond, dan was het alsof ik dat ook allemaal deed met Susannah. En dat kon ik niet doen.

2

Het was de gewoonte om zodra de zomervakantie in juni begon de auto vol te laden en meteen naar Cousins te rijden. Mijn moeder ging de dag ervoor altijd naar Costco en dan kocht ze vierliterflessen appelsap en enorme gezinsverpakkingen zonnebrand, volkoren ontbijtgranen en mueslirepen. Als ik dan smeekte om ontbijtgranen met snoep erin, zoals Lucky Charms en Cap'n Crunch, zei mijn moeder steevast: 'Geen zorgen, Beck heeft vast genoeg *cereal* waar je tanden van wegrotten.' En natuurlijk had ze altijd gelijk. Susannah – mijn moeder noemde haar Beck – was dol op snoepontbijt, net als ik. We aten ontzettend veel ontbijtgranen in het zomerhuis; ze kregen nooit de kans om taai te worden. In een van de zomers aten de jongens ontbijtgranen als ontbijt, lunch en avondeten. Mijn broer, Steven, hield van Frosties, Jeremiah van Cap'n Crunch en Conrad at graag Corn Pops. Jeremiah en Conrad waren Becks zonen en ze waren dol op ontbijtgranen. Ik at wat er overbleef, met suiker erop.

Ik was mijn hele leven elke zomer naar Cousins gegaan. We hadden nooit een zomer overgeslagen. Dat waren zestien zomers waarin ik achter de jongens aan liep en hoopte en droomde dat ik ooit oud genoeg zou zijn om lid te worden van hun club. De zomerjongens-

club. Nu hoorde ik er eindelijk bij, en was het te laat. In het zwembad, op de laatste avond van de laatste zomer, hadden we gezegd dat we altijd terug zouden blijven komen. Het is naar hoe makkelijk een belofte kan worden verbroken. Zomaar ineens.

Vorige zomer, toen ik thuiskwam, wachtte ik. Augustus ging over in september, het schooljaar begon, en ik wachtte nog steeds. Het was niet alsof Conrad en ik elkaar de liefde hadden verklaard. Het was niet alsof hij mijn vriendje was. We hadden alleen maar gezoend. Hij ging studeren, en daar waren miljoenen andere meisjes. Meisjes die niet op tijd naar huis moesten, meisjes in zijn studentenflat, allemaal slimmer en mooier dan ik, allemaal geheimzinnig en spannend en gloednieuw zoals ik nooit meer gloednieuw voor hem kon zijn.

Ik dacht de hele dag aan hem – wat het betekende, wat we nu voor elkaar betekenden. Want we konden niet meer terug naar hoe het eerst was. Ik in elk geval niet. Wat er was gebeurd, met mij en Conrad, met mij en Jeremiah, dat veranderde alles. En toen augustus afliep en september begon en de telefoon nog steeds niet overging, hoefde ik alleen maar in mijn hoofd terug te gaan naar de blik in zijn ogen toen hij me die laatste avond aankeek, en dan wist ik dat er nog hoop was. Ik wist dat ik het me niet had ingebeeld. Dat was onmogelijk.

Volgens mijn moeder was Conrad verhuisd en geseteld in zijn kamer in het studentenhuus, had hij een irritante kamergenoot uit New Jersey, en maakte Susannah zich zorgen of hij wel genoeg at. Mijn moeder vertelde deze dingen tussen neus en lippen door, heel nonchalant, zodat ik niet beledigd zou zijn dat ik het van haar moest horen. Ik vroeg nooit door. Het punt is dat ik wist dat hij zou bellen. Ik wist het. Ik hoefde alleen maar te wachten.

Het telefoontje kwam, in de tweede week van september, drie weken nadat ik hem voor het laatst had gezien. Ik was in de zitkamer aardbeienijs aan het eten, en had ruzie met Steven om de afstandsbediening. Het was negen uur op een maandagavond, een ideale tijd om televisie te kijken. De telefoon ging over, en Steven en ik maakten geen van beiden aanstalten om hem op te nemen. Wie opstond, verloor de strijd om de televisie.

Mijn moeder nam de telefoon op in haar werkkamer. Ze kwam ermee naar de zitkamer en zei: 'Belly, het is voor jou. Het is Conrad.' En ze knipoogde naar me.

Alles in mij suisde en bonkte. Ik hoorde de zee ruisen in mijn oren. Het bulderde en raasde op mijn trommelvliezen. Het was alsof ik high was. Het was magisch. Ik had gewacht, en hier was mijn beloning! Gelijk krijgen, geduld hebben, had nog nooit zo goed gevoeld als nu.

Steven haalde me uit mijn droom. Hij fronste en zei: 'Waarom zou Conrad jou willen spreken?'

Ik negeerde hem en nam de telefoon aan. Ik liep weg van Steven, van de afstandsbediening, van mijn kom met smeltend ijs. Het deed er allemaal niet toe.

Ik liet Conrad wachten tot ik op de trap zat. Ik ging zitten en ik zei: 'Hoi.' Ik probeerde niet te glimlachen; ik wist dat hij dat door de telefoon zou horen.

'Hoi,' zei hij. 'Wat ben je aan het doen?'

'Niet veel.'

'Hé, weet je,' zei hij, 'mijn kamergenoot snurkt harder dan jij.'

Hij belde de avond erna weer, en de avond erna. We praatten uren achter elkaar. Als de telefoon ging, en het niet voor Steven maar voor mij was, was Steven eerst in de war. 'Waarom belt Conrad jou de hele tijd?' wilde hij weten.

‘Waarom denk je? Hij vindt me leuk. We vinden elkaar leuk.’

Steven kokhalsde bijna. ‘Hij is gek geworden,’ zei hij, en hij schudde zijn hoofd.

‘Is het zo onmogelijk om je voor te stellen dat Conrad Fisher mij ziet zitten?’ Ik sloeg mijn armen uitdagend over elkaar.

Hij hoefde niet eens na te denken. ‘Ja,’ antwoordde hij. ‘Dat is onmogelijk.’

En eerlijk gezegd was het dat ook.

Het was als een droom. Onwerkelijk. Na al dat smachten en verlangen en wensen, jaar na jaar na jaar, hele zomers lang, belde hij mij. Hij vond het leuk om met me te kletsen. Ik maakte hem aan het lachen, zelfs als hij niet wilde lachen. Ik begreep wat hij doormaakte, omdat ik het ook min of meer meemaakte. Er waren maar een paar mensen in de wereld die van Susannah hielden zoals wij. Ik dacht dat dat genoeg was.

We werden iets. Iets wat nooit precies werd benoemd, maar het was iets. Het was echt iets.

Een paar keer reed hij drieënhalve uur van de universiteit naar mijn huis. Hij is een keer blijven slapen, omdat het zo laat was geworden dat mijn moeder hem niet naar huis liet gaan. Conrad sliep in de logeerkamer en ik lag in mijn eigen bed, klaarwakker, urenlang bedenkend dat hij in mijn huis sliep, een paar meter verderop nota bene.

Als Steven niet zo bij ons bleef plakken, weet ik zeker dat Conrad zou hebben geprobeerd om me te zoenen. Maar met mijn broer in de buurt was dat zo goed als onmogelijk. Als ik met Conrad televisie zat te kijken, kwam Steven gewoon tussen ons in zitten. Dan ging hij met Conrad praten over dingen die ik niet wist, of die me niet

interesseerden. Op een avond vroeg ik na het eten aan Conrad of hij zin had om ijsvla te halen bij Bruster's, en meteen opperde Steven enthousiast: 'Goed plan.' Ik keek hem boos aan, maar hij keek gewoon grijnzend terug. En toen pakte Conrad mijn hand, waar Steven bij was, en zei: 'Laten we met zijn allen gaan.' Dus zijn we allemaal gegaan, zelfs mijn moeder. Ik kon het niet geloven: ik had een date waar mijn broer en mijn moeder bij waren.

Maar goed, het maakte die ene bijzondere avond in december zoveel mooier. Conrad en ik zijn teruggegaan naar Cousins, alleen wij tweetjes. Perfecte avonden zijn zeldzaam, maar dat was het. Perfect, bedoel ik. Het was het soort avond dat de moeite waard is om op te wachten.

Ik ben blij dat we die avond hadden.

Want in mei was het allemaal voorbij.

3

Ik ging vroeg bij Marcy weg. Ik zei tegen Taylor dat ik wilde uitrusten voor Justins feestje die avond. Dat was half waar. Ik wilde uitrusten, maar dat feestje kon me helemaal niet schelen. Toen ik thuiskwam, trok ik meteen mijn grote Cousins-t-shirt aan, vulde een waterfles met cassislimonade, ijsschaafsel en prik, en keek televisie totdat ik hoofdpijn had.

Het was heerlijk, vredig stil in huis. Ik hoorde alleen het geluid van de televisie en de airconditioning die af en toe aansloeg. Ik had het huis voor mezelf. Steven had een zomerbaantje bij Best Buy. Hij spaarde om een grote flatscreentelevisie te kopen, die hij in de herfst naar zijn kamer op de universiteit wilde meenemen. Mijn moeder was thuis, maar zat de hele dag in haar werkkamer. Dan zei ze dat ze werk moest inhalen.

Ik begreep het. Als ik haar was, zou ik ook alleen willen zijn.

Taylor kwam om een uur of zes, gewapend met haar knalroze Victoria's Secret-make-uptasje. Ze kwam de zitkamer binnen en zag me op de bank liggen in mijn Cousins-t-shirt; ze fronste haar wenkbrauwen. 'Belly, heb je nog niet eens gedoucht?'

'Ik heb vanmorgen gedoucht,' zei ik, en ik bleef liggen.

‘Ja, en daarna heb je de halve dag in de zon gelegen.’ Ze trok aan mijn armen en ik bewoog mee totdat ik rechtop zat. ‘Schiet op en ga douchen.’

Ik liep achter haar aan naar boven en zij liep naar mijn slaapkamer, terwijl ik naar de badkamer liep. Ik nam de kortste douche van mijn leven. Als je haar alleen liet, ging Taylor in je kamer neuzen met totaal geen respect voor je privacy.

Toen ik uit de douche kwam, zat Taylor op de grond voor mijn spiegel. Ze veegde kordaat wat bronzen blusher op haar wangen. ‘Wil je dat ik jouw make-up ook doe?’

‘Nee, dank je,’ zei ik. ‘Doe je ogen even dicht terwijl ik mijn kleren aantrek, oké?’

Ze rolde met haar ogen en deed ze toen dicht. ‘Belly, je bent zo preuts.’

‘Kan me niet schelen,’ zei ik, en ik trok mijn onderbroek en mijn beha aan. Toen deed ik mijn Cousins-T-shirt weer aan. ‘Oké, je mag kijken.’

Taylor deed haar ogen wagenwijd open en begon haar mascara op te doen. ‘Ik kan je nagels lakken,’ bood ze aan. ‘Ik heb drie nieuwe kleuren.’

‘Nee, heeft geen zin.’ Ik hield mijn handen omhoog. Mijn nagels waren helemaal afgekloven.

Taylor grimaste. ‘En, wat doe je nou aan?’

‘Dit.’ Ik verborg mijn glimlach en wees naar mijn Cousins-T-shirt. Ik had het zo vaak aangehad dat het kleine gaten rond de boord had en het was zo zacht als een babydoekje. Ik wilde dat ik het echt naar het feest kon aantrekken.

‘Heel grappig,’ zei ze, en ze schoof op haar knieën naar mijn klerenkast. Ze ging staan en begon in de kast te zoeken. Ze duwde kleerhangers opzij, alsof ze niet elk kledingstuk in mijn kast kon dromen. Meestal vond

ik het niet erg als ze bezit nam van mijn kleren, maar vandaag voelde ik me een beetje broeierig en geïrriteerd door alles.

‘Ik kom er wel uit. Ik doe gewoon mijn afgeknipte spijkerbroek aan en een hemdje,’ zei ik.

‘Belly, iedereen kleedt zich altijd mooi aan voor Justins feestje. Jij weet dat niet omdat je nog nooit bent geweest, maar je kunt echt niet je oude afgeknipte spijkerbroek aandoen.’ Taylor trok mijn witte zonnejurk uit de kast. De laatste keer dat ik die jurk droeg, was op het feestje met Cam, vorige zomer. Susannah had gezegd dat ik een plaatje was in die jurk.

Ik ging staan en pakte de jurk uit Taylors hand en hing hem weer terug in mijn kast. ‘Daar zit een vlek op,’ zei ik. ‘Ik zoek wel iets anders.’

Taylor ging weer voor de spiegel zitten. ‘Trek dan dat zwarte jurkje met die bloemetjes aan. Daar heb je hele mooie borsten in.’

‘Die zit niet lekker, hij is te strak,’ zei ik tegen haar.

‘Alsjeblieft?’

Ik haalde zuchtend het jurkje van de hanger af en trok het aan. Soms was het gewoon makkelijker om Taylor haar zin te geven. We waren vriendinnen, beste vriendinnen, van kleins af aan. We waren al zo lang beste vriendinnen dat het meer een soort gewoonte was, het soort gewoonte waar je niets meer had in te brengen.

‘Kijk, nu zie je er leuk uit.’ Ze kwam op me af en deed de rits dicht. ‘Goed, nu moeten we ons plan van aanpak bespreken.’

‘Welk plan van aanpak?’

‘Ik vind dat je op het feestje met Cory Wheeler moet zoenen.’

‘Taylor...’

Ze hief een hand omhoog. 'Laat me uitpraten. Cory is superaardig en hij is supermooi. Als hij vaker sportte en wat meer spieren kreeg, zou hij fotomodel kunnen zijn.'

Ik snoof. 'Doe normaal.'

'Nou, hij is wel net zo leuk als het C-woord.' Ze noemde hem nooit meer bij zijn naam. Nu was hij alleen maar 'jeweetwel' of 'het C-woord'.

'Taylor, dram niet zo. Ik kan niet alleen omdat jij dat wilt over hem heen zijn.'

'Je zou het toch kunnen proberen?' smeekte ze. 'Je kan Cory gebruiken om over Conrad heen te komen. Dat vindt hij vast niet erg.'

'Als je nog één keer over Cory begint, ga ik niet naar het feestje,' zei ik. Ik meende het, en ik hoopte stiekem dat ze weer over hem zou beginnen, zodat ik een excuus had om niet te hoeven gaan.

Haar ogen werden zo groot als schoteltjes. 'Goed, goed. Het spijt me. Ik zeg al niks meer.'

Ze greep haar make-uptas en ging op de rand van het bed zitten, en ik ging aan haar voeten zitten. Ze haalde een kam uit het tasje en verdeelde mijn haar. Ze vlocht snel, met vlugge en zekere vingers, en toen ze klaar was, speldde ze de vlecht op mijn hoofd, aan de zijkant. Terwijl ze bezig was, zwegen we allebei, totdat ze zei: 'Ik vind je haar geweldig zo. Je ziet er een beetje uit als een indianenvrouw, als een Cherokee-prinses of zo.'

Ik moest lachen, maar hield me in. Taylor keek me aan in de spiegel en zei: 'Je mag best lachen, hoor. Je mag best lol hebben.'

'Dat weet ik,' zei ik, maar dat wist ik niet.

Voordat we vertrokken, ging ik even bij mijn moeder in haar werkkamer kijken. Ze zat aan haar bureau achter

allerlei mappen en stapels papier. Susannah had mijn moeder als executeur-testamentair aangewezen, en zo te zien kwam daar een hoop administratie bij kijken. Mijn moeder zat aan de telefoon de afwikkeling te bespreken met de advocaat van Susannah. Ze wilde dat het perfect ging. Becks laatste wensen.

Susannah had Steven en mij allebei wat geld nagelaten om te studeren. Ook had ik sieraden geërfd. Een saffieren armband waarvan ik me niet kon voorstellen dat ik die ooit zou dragen. Een diamanten ketting voor mijn trouwdag – dat had ze er specifiek bij geschreven. Opalen oorbellen en een opalen ring. Die vond ik het mooist.

‘Mama?’

Ze keek op van haar bureau. ‘Ja?’

‘Heb je gegeten?’ Ik wist dat ze niet had gegeten. Ze was haar werkkamer nog niet uit geweest sinds ik thuis was.

‘Ik heb geen honger,’ zei ze. ‘Als er geen eten is, mag je een pizza bestellen als je wilt.’

‘Ik kan een broodje voor je maken,’ bood ik aan. Ik had eerder die week boodschappen gedaan. Dat deden Steven en ik om de beurt. Ik dacht zelfs dat ze niet eens doorhad dat het dit weekend 4 juli was: onafhankelijkheidsdag.

‘Nee, dat hoeft niet. Ik ga straks naar beneden en dan maak ik wel iets klaar.’

‘Goed.’ Ik twijfelde even. ‘Ik ga naar een feestje met Taylor. Ik kom niet al te laat thuis.’

Ergens hoopte ik dat ze zou zeggen dat ik thuis moest blijven. Ergens wilde ik aanbieden om bij haar te blijven, om te kijken of er misschien een mooie oude film was op televisie. Konden we popcorn bakken.

Ze was alweer in haar papieren gedoken. Ze kauwde op haar ballpoint. ‘Klinkt leuk,’ zei ze. ‘Wees voorzichtig.’

Ik trok de deur achter me dicht.

Taylor wachtte in de keuken op me en stond te sms'en.
'Ben je daar eindelijk?'

'Wacht even, ik moet nog iets doen.' Ik liep naar de ijskast en pakte spullen voor een broodje met kalkoen. Mosterd, kaas, wit brood.

'Belly, er is eten op het feest. Ga nou niet eten.'

'Het is voor mijn moeder,' zei ik.

Ik maakte het broodje, legde het op een bord, bedekte het met cellofaan en liet het op het aanrecht staan, waar ze het zou vinden.

Justins feestje was zoals Taylor had beloofd. Onze halve klas was er, en zijn ouders waren nergens te bekennen. De tuin was verlicht met fakkels en zijn speakers stonden zo hard dat ze bijna vibreerden. Er waren al meisjes aan het dansen.

Er was een vat bier en er stond een grote rode koelbox. Justin stond achter de barbecue steaks en worsten om te keren. Hij droeg een schort met de tekst: JE MAG DE KOK KUSSEN.

'Alsof iemand hem zou kussen.' Taylor snoof. Taylor had begin vorig jaar geprobeerd Justin te versieren, totdat ze uiteindelijk voor haar vriendje Davis was gegaan. Ze was maar één paar keer met Justin uit geweest, waarna hij een meisje uit de hoogste klas boven Taylor verkoos.

Ik was vergeten om muggenspray op te doen en ik werd levend opgegeten door de beesten. Ik moest de hele tijd bukken om mijn benen te krabben, en daar was ik blij mee, blij om iets te doen te hebben. Ik was bang dat ik per ongeluk oogcontact met Cory zou maken. Hij hing rond bij het zwembad.

Mensen dronken bier uit rode plastic bekertjes. Taylor had voor ons allebei een drankje gehaald. Het mijne heette Fuzzy Navel; het was zoet en smaakte chemisch. Ik nam twee slokjes en gooide het weg.

Toen Taylor Davis bij de bierpongtafel had gespot, deed ze haar vinger tegen haar lippen en pakte ze mijn hand. We gingen achter hem staan en Taylor liet haar armen om zijn middel glijden. 'Hebbes!' riep ze.

Hij draaide zich om en kuste haar alsof ze elkaar niet net nog hadden gezien. Ik bleef er even bij staan, mijn tas onhandig in mijn handen, terwijl ik discreet probeerde weg te kijken. Hij heette eigenlijk Ben Davis, maar iedereen noemde hem Davis. Davis was erg mooi, hij had kuiltjes in zijn wangen en groene ogen, als zeekleurig glas. En hij was klein, wat Taylor eerst een enorm minpunt vond, maar waar ze nu niet meer zo'n last van had. Ik had er een hekel aan om met ze naar school te rijden, omdat ze de hele tijd elkaars hand vasthielden terwijl ik achterin zat, als het kindje. Het ging minstens één keer per maand uit, en ze hadden pas een relatie sinds april. Toen het een keer uit was, had hij haar huilend opgebeld en gezegd dat hij wilde dat het weer aan was, en Taylor had de telefoon op de luidspreker gezet. Ik had me rot gevoeld omdat ik meeluisterde, maar was tegelijkertijd een beetje jaloers en ook wel verbijsterd dat hij zoveel om haar gaf dat hij ervan moest huilen.

'Pete moet plassen,' zei Davis, en hij sloeg zijn arm om Taylors middel. 'Wil jij hier blijven en met me spelen totdat hij terug is?'

Ze keek me aan en schudde haar hoofd. Ze deed een stap opzij. 'Ik kan Belly niet alleen laten.'

Ik keek haar streng aan. 'Taylor, je hoeft niet op me te passen. Ga toch meedoen.'

‘Weet je het zeker?’

‘Ja, natuurlijk.’

Ik liep weg voordat ze er iets tegen in kon brengen. Ik zei hoi tegen Marcy, tegen Frankie, naast wie ik in de schoolbus zat toen we nog in de onderbouw zaten, tegen Alice, die mijn beste vriendin was op de peuterschool, tegen Simon, met wie ik in het almanakbestuur zat. Ik kende de meesten al mijn hele leven en ik had nog nooit zo naar Cousins verlangd als nu.

Uit mijn ooghoek zag ik Taylor met Cory kletsen en ik ontsnapte voordat ze me erbij kon roepen. Ik pakte een blikje frisdrank en liep naar de trampoline. Er stond nog niemand op, dus ik schopte mijn slippers uit en klom op de trampoline. Ik ging middenin liggen, en ik zorgde ervoor dat ik mijn rokje netjes om mijn benen en billen vouwde. Je kon de sterren zien, kleine heldere diamanten vlekjes aan de hemel. Ik dronk mijn cola op, boerde een paar keer, keek of niemand me gehoord had. Maar nee, iedereen stond bij het huis. Toen probeerde ik de sterren te tellen, wat ongeveer net zo zinloos is als zandkorrels tellen, maar ik deed het toch, want dan had ik iets te doen. Ik vroeg me af wanneer ik eindelijk kon wegglijpen en naar huis kon gaan. We waren met mijn auto en Taylor kon met Davis mee naar huis rijden. Toen vroeg ik me af of het raar zou zijn als ik wat hotdogs mee zou nemen, om thuis op te eten.

Ik had in elk geval al twee uur niet aan Susannah gedacht. Misschien had Taylor gelijk, misschien was dit wel waar ik moest zijn. Als ik naar Cousins bleef verlangen, terug bleef kijken, was ik gedoemd.

Terwijl ik hierover nadacht, klom Cory Wheeler op de trampoline en kroop naar het midden, naar mij. Hij ging vlak naast me liggen en zei: ‘Hoi, Conklin.’

Sinds wanneer noemden Cory en ik elkaar bij de achternaam? Nooit dus.

En toen zei ik het toch: 'Hoi, Wheeler.' Ik probeerde hem niet aan te kijken. Ik probeerde me te concentreren op het sterrentellen en er niet aan te denken hoe dichtbij hij lag.

Cory draaide zich op zijn zij en leunde op een elleboog en zei: 'Is het leuk?'

'Ja hoor.' Ik begon buikpijn te krijgen. Van al dat vermijdingsgedrag kreeg ik een maagzweer.

'Heb je al een vallende ster gezien?'

'Nog niet.'

Cory rook naar aftershave en bier en zweet en dat was vreemd genoeg helemaal geen slechte combinatie. De krekels tsjirpten ontzettend hard en het feest leek mijlenver weg.

'Zeg Conklin.'

'Ja?'

'Heb jij nog iets met die jongen waarmee je naar het schoolbal was? Die met die doorlopende wenkbrauwen?'

Ik glimlachte. Ik kon er niets aan doen. 'Conrad heeft geen doorlopende wenkbrauwen. En nee. We, eh, zijn uit elkaar.'

'Mooi,' zei hij, en het woord bleef in de lucht hangen.

Dit was een kruispuntmoment. De avond kon op twee manieren verlopen. Als ik een beetje naar links leunde, kon ik met hem zoenen. Dan kon ik mijn ogen sluiten en mezelf verliezen in Cory Wheeler. Dan kon ik doorgaan met waar ik gebleven was. Vergeten. Doen alsof.

Cory was leuk om te zien, en aardig, maar hij was geen Conrad. In de verste verte niet. Cory was simpel, hij was als een kortgeschoren hoofd: een en al overzichtelijkheid, heldere lijnen, alles ging dezelfde kant op.

Conrad niet. Bij Conrad kon ik vlinders in mijn buik krijgen van een blik, een glimlach.

Cory stak zijn arm uit en tikte speels op mijn arm. 'Zeg, Conklin... Misschien kunnen we...'

Ik kwam overeind. Ik zei het eerste wat in me opkwam. 'Jeetje, ik moet plassen. Tot later, Cory!'

Zo snel als ik kon, kroop ik van de trampoline, zocht ik mijn slippers en liep ik terug naar het huis. Ik zag Taylor bij het zwembad en liep recht op haar af. 'Ik moet met je praten,' fluisterde ik dreigend.

Ik pakte haar hand vast en trok haar in de richting van de buffettafel. 'Ongeveer vijf seconden geleden vroeg Cory Wheeler me bijna om een date.'

'En? Wat heb je gezegd?' Taylors ogen glinsterden, en ik kon het niet uitstaan dat ze er zo zelfvoldaan uitzag, alsof alles precies ging zoals ze het in haar hoofd had.

'Ik zei dat ik moest plassen,' vertelde ik.

'Belly! Ga onmiddellijk terug naar de trampoline en ga met hem zoenen!'

'Taylor, wil je hier alsjeblieft mee kappen? Ik heb je verteld dat ik niet geïnteresseerd ben in Cory. Ik zag je daarnet met hem praten. Heb je tegen hem gezegd dat hij een afspraakje met me moest maken?'

Ze haalde haar schouders licht op. 'Nou... hij vindt je al het hele jaar leuk en heeft er veel te lang over gedaan om je voor een date te vragen. Ik heb hem misschien een klein zetje gegeven. Jullie zagen er zo leuk uit samen op de trampoline.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik wou dat je dat niet had gedaan.'

'Ik probeer alleen maar je leven op te vrolijken!'

'Nou, dat hoeft je helemaal niet te doen.'

'Dat moet ik wel.'

We starden elkaar een poos aan. Soms, op zo'n dag als vandaag, wilde ik haar de nek omdraaien. Ze was altijd zo bazig. Ik had er langzamerhand schoon genoeg van dat Taylor me deze kant uit duwde en dan weer die kant uit duwde en me altijd aankleedde als een van haar minder geslaagde, slordige aankleedpoppen. Zo was het altijd geweest tussen ons.

Maar ik had eindelijk een echt excuus om naar huis te gaan, en ik was vooral opgelucht. Ik zei: 'Ik denk dat ik naar huis ga.'

'Waar slaat dat nou op? We zijn er net.'

'Ik ben gewoon niet zo in de stemming vanavond, oké?'

Ik denk dat ze mij zo langzamerhand ook zat was, want ze zei: 'Je begint wel een beetje in herhaling te vallen, Belly. Je bent al maanden niet in de stemming. Het is niet gezond... Mijn moeder vindt dat je met iemand moet praten.'

'Wat? Heb jij het met je moeder over mij gehad?' Ik staarde haar woest aan. 'Zeg maar tegen je moeder dat ze haar psychologische adviezen voor Ellen bewaart.'

Taylor hield haar adem in. 'Ik kan niet geloven dat je dit tegen mij zegt.'

Volgens Taylors moeder had hun poes, Ellen, een seizoensgebonden affectieve stoornis. Ze gaven haar de hele winter lang antidepressiva, en als ze in de lente nog steeds humeurig was, brachten ze Ellen naar een kattenfluisteraar. Niets van dat alles had effect. Volgens mij was Ellen gewoon een gemene kat.

Ik haalde diep adem. 'Ik heb jouw gehuil om Ellen maandenlang aangehoord, en dan sterft Susannah en wil je dat ik met Cory ga zoenen en bierpong speel en haar gewoon vergeet? Nou, sorry, dat kan ik niet.'

Taylor keek snel om zich heen voordat ze zich naar me toe boog en zei: 'Doe nou niet alsof Susannah de enige is om wie je verdriet hebt, Belly. Je bent ook verdrietig over Conrad, en dat weet je heel goed.'

Ik kon niet geloven dat ze dat tegen me had gezegd. Het deed pijn. Het deed pijn omdat het waar was. Maar het was wel onder de gordel. Vroeger zei mijn vader altijd dat Taylor onverbiddelijk was. En dat was ze. Maar Taylor Jewel was een deel van mij, en ik van haar, in goede en in slechte tijden.

Niet helemaal onaardig zei ik: 'We kunnen niet allemaal zijn zoals jij, Taylor.'

'Je kunt het proberen,' zei ze, en er verscheen een flauwe glimlach om haar lippen. 'Goed, het spijt me van dat Cory-gedoe. Ik wil alleen maar dat je gelukkig bent.'

'Dat weet ik.'

Ze sloeg een arm om me heen en ik liet het toe. 'Het wordt een geweldige zomer, wacht maar af.'

'Geweldig,' herhaalde ik. Geweldig was niet echt mijn doel. Ik wilde alleen maar overleven. Blijven ademhalen. Als ik het einde van de zomer haalde, werd de volgende zomer vast makkelijker. Dat moest haast wel.

Dus bleef ik nog even op het feest hangen. Ik zat op de veranda met Davis en Taylor en ik zag Cory met een meisje uit het tweede jaar flirten. Ik at een hotdog. Toen ging ik naar huis.

Thuis stond het broodje nog steeds op het aanrecht, nog steeds in cellofaan verpakt. Ik zette het in de ijskast en vertrok naar boven. Het licht was aan in mijn moeders slaapkamer, maar ik ging niet naar binnen om welterusten te zeggen. Ik liep meteen naar mijn kamer en trok mijn Cousins-t-shirt weer aan en deed mijn haar los,

poetste mijn tanden, waste mijn gezicht. Toen kroop ik in bed, onder het dekbed. Ik lag te denken. Ik dacht: dus dit is hoe het leven nu is. Zonder Susannah, zonder de jongens.

Het was twee maanden geleden. Ik had juni overleefd. Ik dacht: ik kan dit. Ik kan met Taylor en Davis naar de film, ik kan in Marcy's zwembad zwemmen, misschien kan ik zelfs wel een keer met Cory Wheeler afspreken. Als ik die dingen doe, komt het allemaal goed. Misschien moet ik mezelf laten vergeten hoe fijn het vroeger was. Dan wordt het vast makkelijker.

Maar toen ik die avond sliep, droomde ik van Susannah en het zomerhuis, en zelfs in mijn slaap wist ik precies hoe fijn het vroeger was. Hoe goed het was. En wat je ook doet, hoe hard je het ook probeert, je kunt je dromen niet tegenhouden.